

Fidel als acords de Potsdam el Govern de la Unió Soviètica reclama la reunió dels Quatre per a donar solució conjunta al problema de Berlín i d'Alemanya tota

La lluita unida és allò que resoldrà el nostre problema

A uns dies que l'O.N.U. ha iniciat a París els treballs de la seva tercera assemblea general. A proposta de la República popular de Polònia la qüestió espanyola figura en l'ordre del dia a discutir.

En mig dels comentaris i opinions que ací i allà sorgeixen a l'entorn del nostre problema, creiem oportú recordar les paraules del nostre secretari general, company Comorera, quan, contestant a unes preguntes de la « Ider Presse », va dir :

« La unitat dels espanyols antifrancistes cal fer-la de cara a Espanya i no de cara a l'O.N.U. Per bé que l'O.N.U. pot i ha d'ajudar a resoldre el nostre problema, el qual no és exclusivament espanyol, ja que el francisme és una amenaça per a la pau i la democràcia, però són els nostres pobles amb la seva lluita els que en definitiva el resoldran. »

Heu's ací plantejat en poques paraules i d'una manera profunda tota la magnitud del nostre problema, del problema de l'existència del règim franquista i de com acabar amb ell.

Quan foren pronunciades aquestes paraules mancaven encara dos mesos perquè les portes del palau de Chaillot fossin obertes. I no solament ho han estat per acollir els delegats de les Nacions Unides, sinó que també, per a deixar-hi entrar una delegació « oficiosa » observadora d'un règim condemnat per l'O.N.U., com un règim hitlerofeixista l'existència del qual significava una amenaça pes a la pau mundial i la llibertat dels pobles.

Seria pueril voler dissimular la importància d'aquest fet com també seria incorrecte desorbitar-ne el seu abast. No obstant, el fet existeix i cal registrar-lo com un símptoma negatiu i al·lucinant alhora.

Car el fet de la presència d'aquests observadors franquistes a l'O.N.U., no s'ha de veure deslligat del conjunt d'una situació internacional que es caracteritza per la polarització del món en dos camps, el camp de les forces de la pau i de l'antimperialisme i el camp de l'imperialisme i de la guerra.

I per tant com un símptoma més dels propòsits cada vegada més descarats per part de les forces reaccionàries i imperialistes d'incloure l'Espanya de Franco obertament en la combinació militar occidental, destinada a fer la guerra a la Unió Soviètica i a les democràcies populars.

La presència d'aquests agents franquistes a l'O.N.U. junt amb les maniobres reaccionàries per aconseguir un canvi de conducta d'aquest organisme internacional que afavoreixi el règim franquista, són fets que vénen a donar força novament a les paraules del nostre secretari general, quan declara que són en definitiva els nostres pobles i a través de la seva lluita unida els que resoldran victoriosament el nostre problema.

Es cert que a l'O.N.U. la causa republicana del poble espanyol compta amb amics fidels que mai no ens han abandonat ni ens abandonaran i, al seu davant, la gloriosa Unió Soviètica. Es cert que la nostra lluita al·liberadora és pregona sentida per tota la classe obrera i el moviment progressiu mundial que en tots moments ens fan arribar llur acció solidària. Però si això és veritat i sabem que els faran sentir llur veu i pressió perquè l'O.N.U. prengui mesures més efectives contra el règim franco-falangista, mai no hem d'oblidar que, com diu molt bé el nostre company Comorera :

« Només la veritable unitat combatent a l'entorn d'un Govern de la República veritablement representatiu i dirigida en la seva línia interior per un Consell Central de la Resistència ho podrà aconseguir. »

Conseqüentment, el nostre Partit s'ha esforçat i s'esforça per a fer sentir i acceptar aquesta línia política com l'única salvadora, la que ens ha de permetre anihilar el règim

La guerra dels pobles hispànics

Un dur combat a Almansa. Prop de Laviana, els patriotes asturians trenquen el setge d'una contrapartida guerrillera

Càstigs imposats als traïdors a la Pàtria i nombroses activitats dels soldats de la República

UN TINENT DE LA GUARDIA CIVIL GREUMENT FERIT EN UN COMBAT CONTRA ELS GUERRILLERS EXTREMENYS.

Els guerrillers d'Extremadura han tornat a obligar el règim franquista a concentrar importants forces de la guàrdia civil a les províncies de Badajoz i Cáceres, per tal com l'activitat dels soldats de la República hi és particularment intensa.

Per això la nit del 17 de setembre guerrillers i esbirros franquistes van sostenir un dur combat als voltants de la finca « Garabato », del terme d'Usagre, no lluny d'Almansa i tocant al límit de la província de Badajoz per Castilblanco.

Els patriotes van combatre amb gran valor i amb una perfecta coordinació, de la qual cosa els guàrdies civils de la Comandància d'Almansa van haver d'endur-se a l'hospital de Badajoz i greument ferit el tinent

ELS GUERRILLERS D'OSCA HAN OCUPAT EL POBLE DE LA PENILLA.

Els guerrillers aragonesos van ocupar el 24 de setembre el poble de la Penilla, dalt de la província d'Osca. Van anar a l'Ajuntament, on es van incautar de tots els expedients i re-

Aixecant-se contra la decisió dels Govern dels Estats Units, de la Gran Bretanya i França de portar el problema de Berlín davant el Consell de Seguretat, el Govern de la U.R.S.S. ha enviat a aquests Govern una nota en la qual, després de denunciar les veritables causes que determinen l'actual situació a Berlín, proposa una reunió del Consell de ministres d'Afers estrangers de les quatre potències.

Fidel als acords de Potsdam, la Unió Soviètica demana que sigui solucionat el problema alemany en el seu conjunt i acaba la seva nota així :

PRIMER. — El problema de la situació a Berlín està lligat estretament al d'Alemanya en el seu conjunt, al desmembrament d'Alemanya o a l'establiment d'un Govern separat a Alemanya occidental, i d'acord amb l'article 107 de la Carta de les Nacions Unides aquesta qüestió ha d'ésser resolta pels Govern que tenen la responsabilitat de l'ocupació d'Alemanya i no pot ésser transmesa al Consell de Seguretat.

SEGON. — La declaració segons la qual s'ha produït una situació que diu que amenaça la pau i la seguretat internacional, no correspon a l'estat real d'aquest afer, i no és altra cosa que un mitjà de pressió i un intent destinat a utilitzar l'Organització de les Nacions Unides per a realitzar objectius d'agressió.

TERCER. — El Govern soviètic proposa que la directriu als comandants en cap i que fou l'objecte d'un acord el 30 d'agost, sigui reconeguda com un acord entre els Govern de la U.R.S.S., dels Estats Units, de la Gran Bretanya i de França, sobre la base del qual podria ésser solucionada la situació de Berlín.

QUART. — El Govern soviètic proposa que el Consell dels ministres d'Afers estrangers sigui convocat per a examinar el problema de la situació de Berlín, igual que la qüestió d'Alemanya en el seu conjunt, d'acord amb les decisions de Potsdam.

Una partida contraguerrillera fracassa en el seu atac a un campament de patriotes

La matinalada del 20 de setembre, una contrapartida guerrillera de la 241 Comandància de la guàrdia civil, destacada a Gijón, organitzada amb alac amb grans elements de combat contra un campament de patriotes situat a Pena Mea, prop de Laviana.

Amb aquest motiu s'entaulà un viu tiroteig entre guerrillers i mercenaris franquistes. Els guerrillers, emparats pel terreny i per la boira de la matinalada, van poder treure un gran partit de la situació, atesa la seva inferioritat numèrica, i van poder trencar el setge de què eren objecte.

Els bandits de la contrapartida van descarregar llur ràbia en els aturats que els guerrillers van deixar abandonats al campament, amb els quals van fer un foc.

Però mentre els franquistes creaven bancs i esbotzaven alguna que altra cassola, tot plegat res, els patriotes van salvar llur arma i van sortir completament il·lesos d'ur-

Sabotatge contra torres de conducció d'electricitat

El 21 de setembre, els guerrillers de Llevant van fer saltar, per mitjà de dinamina, tres torres de conducció d'energia elèctrica de la central de Castellfabà, a la província de Ter-

rol, en el punt anomenat Morrita del Mallorral. La causa del sabotatge va quedar interromput durant 24 hores el treball en unes mines que hi ha properes al lloc de l'explosió.

Incendi de la propietat d'un auxiliar de les forces de repressió de Còrdova

Els guerrillers cordovesos, cansats de les complacències de propietari de la finca « Pantoja » del terme d'Adamuz amb les forces de la guàrdia civil encarregades de perseguir patriotes, van decidir escarmentar-lo de valent.

El 20 de setembre, els guerrillers van anar a la casa i en via que el tal traïdor havia fugit, l'atacaren en allò que li deixarà un bon record : li calaren foc a la propietat, la qual restà reduïda en cendres en no gaire estona.

Arà s'hi mirarà més a no fer d'auxiliar dels botxins del poble.

Bandits que caldrà tenir en compte

El cap de la 137 Comandància de la guàrdia civil, radicada a Màlaga, ha creat una nova partida contraguerrillera, formada, entre altres, pel caporal Raman Miguel, guàrdia Agrupació Fernández i dos traïdors anònims : Tejon i Salvador Parra.

Caldrà tenir-los en llista per aplicar-los la justícia que es mereixen.

El procediment de la « llei de fugues » aplicat en sèrie

Els botxins que Franco paga no paren d'assassinat antifrancistes, sobretot pagesos acusats de donar acolliment als guerrillers.

Nos notícies que tenim d'aquesta aplicació en sèrie del procediment dit de la « llei de fugues » són les següents :

— El 26 d'agost, a Chacajajar, la Rubia, Cenes i dos pobles més d'aquella comarca de la província de Granada, foren detinguts per la guàrdia civil 14 pagesos acusats de fer d'enllaços i d'encobridors de les unitats guerrilleres d'aquell sector.

— El 28 del mes passat foren detinguts, acusats del mateix « crim », dos veïns del poble d'Inas Oleiros, província de Corunya i un altre a Entrecreuses de Carballo.

— A Alhaurin el Grande, província de Màlaga, ha estat assassinat per l'esquena el veí d'aquell poble Antonio Aragón.

— També per la guàrdia civil ha estat cosit a trets els esbirros Fernando Gallego Ponte, veí del poble de Villanueva del Duque, província de Còrdova.

— A Borrajeiros, província de Pontevedra, una parella de la guàrdia civil fa pocs dies aplicà la « llei de fugues » al veí de Tuiz José Nosteiro.

La guàrdia civil fa foc contra tothom

En un vedat de la província de Ciudad Real, el nom d'un propietari ha estat possible actuar el propietari d'un conegut falangista, fa pocs dies hi havien entrat uns pagesos per mirar de mitigar la gana a què el règim franquista els condemna.

Però tot d'una, va passar una parella de la guàrdia civil que es va creure que eren guerrillers.

I com que l'obsessió dels guerrillers no deixa viure els esbirros del règim, els « civils » van obrir foc contra els caçadors de la qual agressió va caure mort un dels pagesos i un altre de ferit.

Indignats, llurs companys van servir-se també de les escopetes i es llurà un veritable combat, de resultes del qual va resultar greument ferit un dels guàrdies i l'altre no hi va deixar la vida perquè arrencà simplement a córrer.

Fets com aquest són la conseqüència d'haver donat tanta carta blanca a la guàrdia civil.

La por als guerrillers

A la província de Guadalajara existeix un vell monestir dit de Lupa, que és avui propietat d'un estraperlista que s'ha fet milionari robant el poble.

A finals de setembre, aquest gangster va anar a la seva propietat per passar-hi uns dies. I com que no les té totes i sap que té una factura a saldar amb el poble, va demanar auxili a la guàrdia civil, la qual cosa li prestà amatenat el cap de la 203 Comandància.

Però no perquè tingui ara unes quantes parelles de guàrdies civils per protegir-lo de l'odi popular podrà evitar la justícia del poble, exercida ara tan sovint pels guerrillers. Ja en sentirem a parlar.

El company Pere Ardiaca ha perdut una filla

El company Pere Ardiaca, secretari del P.S.U. de Catalunya, acaba de sofrir la pèrdua d'una filla de pocs mesos d'edat.

En aquesta ocasió fem arribar al company Pere Ardiaca, així com a la seva companya, el nostre més sentit condol.

LA UNITAT DE LA CLASSE OBRERA amb la seva acció combativa galvanitza les altres forces antifranquistes

UN grup de militants cenetistes acaba de fer pública llur posició davant la crida feta pel nostre Partit i la U.G.T. de Catalunya en el seu manifest del Primer de Maig d'enguany.

Fidels a les millors tradicions unitàries, combatives i antifrancistes de la C.N.T., aquests obrers cenetistes proclamen llur discrepància amb la conducta antifrancista i provocadora dels que es diuen llurs dirigents, tot afirmant, en tant que militants cenetistes, llur decisió de treballar per una unitat d'acció amb el nostre Partit i la U.G.T., i exemplar aquesta unitat amb tots els partits i forces democràtiques del nostre país, per lluitar en comú contra el règim franco-falangista, recuperant la República i les llibertats nacionals de Catalunya.

Aquesta voluntat unitària pública-ment explicada per aquest grup d'obers cenetistes, és evident que es fa ressò del pensament de molts

gu que es mantingui fidel a la seva condició de classe, que no hagi desertat del camp revolucionari i de la lluita antifranquista, no la nega.

Els obrers catalans, per llur pròpia experiència, saben que això és cert. Tot al llarg de les lluites dels treballadors a casa nostra i també en escala mundial en són un testimoni irrefutable. La classe obrera ha pogut constatar en la seva mateixa carn, en l'alegria i el dolor, que la seva unitat és la victòria, que la seva divisió significa la derrota.

Aquesta idea de la unitat no és un fet nou, però, entre els militants de la C.N.T., està encara en la memòria dels treballadors catalans, aquella magnífica manifestació unitària de la tardor del 1936 a la plaça Monumental de Barcelona, en la qual militants del P.S.U., ugetistes i cenetistes ens trobarem junts units en una fraternal abraçada de combat, animats de la mateixa voluntat

veritables cenetistes autènticament revolucionaris.

Els, igual que nosaltres i els treballadors ugetistes, consideren que cal posar fi a l'actual panorama de desunió que ofereix la família proletària en l'emigració. Els, igual que nosaltres, i per això llur coincidència amb la crida feta pel nostre Partit i la U.G.T., estan fermament convençuts de la necessitat d'arribar a la unitat d'acció de la classe obrera, per ésser aquesta unitat la peça fonamental en la qual s'ha de recolzar i desenvolupar la lluita victoriosa del nostre poble. Car és amb la unitat de la classe obrera i amb la seva acció combativa, que s'atreuen i es galvanitzen per a la lluita les altres forces antifranquistes.

Els treballadors catalans i tots els veritables antifrancistes hauran recollit amb alegria l'actitud d'aquests militants cenetistes disposats a enarborar ben alta la bandera unitària

« ...comprenen i condemnen la dictadura imposada per alguns dirigents del servei dels interessos de la reacció i del franquisme i no els de la classe obrera. Veuen i condemnen la competència desfermada dels dirigents faistes d'una i altra branca, aparentment enemics i realment unides pel seu anticomunisme. »

I que públicament manifesten llur repudi i condemna al fet que es vulgui fer de la C.N.T. un instrument al servei de la reacció i de l'anticomunisme.

Els militants revolucionaris de la C.N.T. no estan d'acord ni estaran mai d'acord amb aquells que com e nou « teòric » de la F.A.I., Garcia Pradas, s'encarrega ara de minimitzar el paper revolucionari de la classe obrera i llança la injúria que « El Cristo proletari no ha salido rana », ni tampoc amb els de la F.A.I. de « Su Alteza », que, parodiant la pregunta de Cambó, « Monarquía ? República ? », diuen « ...colo-

Obrers ugetistes, cenetistes, del nostre Partit, tots eren a la « Monumental » ara fa dotze anys confosos en un mateix arbrament unitàri i esperit de lluita.

altres militants de la C.N.T., que al país fonamentalment i a l'exili unien llur acció combativa i antifrancista amb la dels militants del P.S.U. i els treballadors de la U.G.T.

Entre les diverses raons exposades per aquest grup de militants cenetistes per assenyalar la justesa de llur actitud favorable a la unitat d'acció amb el nostre partit i la U.G.T., destaca per la seva força un argument senzill, però ple de contingut al·lucinant :

« Nosaltres — diuen — hem reconegut sempre en la nostra actuació en els Sindicats que la unitat fa la força, que si els treballadors estem units som invencibles. Si aquesta afirmació és vàlida per a quanyer una vege ho és molt més quan es tracta de liquidar el règim franquista... »

Quin obrer català, cenetista o ugetista, és capaç de negar la veritat d'aquest judici històricament comprovat que la unitat fa la força ? Nin-

d'anihilar l'enemic comú el franco-falangisme. Com junts ens trobarem en el període de la guerra al front, a les fàbriques, conscients de la necessitat de sumar els nostres esforços per assolir la victòria.

A aquesta acció unitària amb el nostre Partit i la U.G.T., els militants revolucionaris i antifrancistes de tradició cenetista s'hi han mantingut fidels i de manera resoluta han palèsat llur decisió de fer-la viable. Els exemples del país, amb la formació en innumerable fàbriques de Comitès d'Enllaç U.G.T.-C.N.T. i en molts llocs, de P.S.U.-U.G.T.-C.N.T., en són la demostració més viva.

La decisió presa per aquest grup de militants cenetistes de fer ressaltar llur acord a la unitat d'acció amb el nostre partit i la U.G.T., representa, doncs, una manifestació més d'aquest estat d'opinió unitària que existeix entre els

Novembre del 1936

« ...comprenen i condemnen la dictadura imposada per alguns dirigents del servei dels interessos de la reacció i del franquisme i no els de la classe obrera. Veuen i condemnen la competència desfermada dels dirigents faistes d'una i altra branca, aparentment enemics i realment unides pel seu anticomunisme. »

I que públicament manifesten llur repudi i condemna al fet que es vulgui fer de la C.N.T. un instrument al servei de la reacció i de l'anticomunisme.

Els militants revolucionaris de la C.N.T. no estan d'acord ni estaran mai d'acord amb aquells que com e nou « teòric » de la F.A.I., Garcia Pradas, s'encarrega ara de minimitzar el paper revolucionari de la classe obrera i llança la injúria que « El Cristo proletari no ha salido rana », ni tampoc amb els de la F.A.I. de « Su Alteza », que, parodiant la pregunta de Cambó, « Monarquía ? República ? », diuen « ...colo-

l de lluita antifranquista de la C.N.T. Disposats a portar la seva organització a l'exili pels camins de l'entesa fecunda amb el nostre Partit i la U.G.T. i amb les altres forces catalanes disposades igualment a la lluita intransigent contra el règim franquista i els qui l'ajuden.

Naturalment que la conducta i voluntat unitària d'aquests militants cenetistes no plaurà a tota la banda de « teoritadors » faistes que pretenen dirigir avui la posició i els actes dels militants cenetistes, que desnaturalitzen la C.N.T. i la volen enfonsar en la ignominia i el deshonra.

Un primer element de judici de llur reacció el tenim amb els groillers insults llançats pel periòdic « C.N.T. » contra aquest grup de militants que, igual que molts altres cenetistes, com va dir en un article Josep Moltó, secretari general de la U.G.T. de Catalunya :

« ...comprenen i condemnen la dictadura imposada per alguns dirigents del servei dels interessos de la reacció i del franquisme i no els de la classe obrera. Veuen i condemnen la competència desfermada dels dirigents faistes d'una i altra branca, aparentment enemics i realment unides pel seu anticomunisme. »

I que públicament manifesten llur repudi i condemna al fet que es vulgui fer de la C.N.T. un instrument al servei de la reacció i de l'anticomunisme.

Els militants revolucionaris de la C.N.T. no estan d'acord ni estaran mai d'acord amb aquells que com e nou « teòric » de la F.A.I., Garcia Pradas, s'encarrega ara de minimitzar el paper revolucionari de la classe obrera i llança la injúria que « El Cristo proletari no ha salido rana », ni tampoc amb els de la F.A.I. de « Su Alteza », que, parodiant la pregunta de Cambó, « Monarquía ? República ? », diuen « ...colo-

La lliçó del 6 d'Octubre

Un nou atac de Consell Executiu a la unitat de la Unió de Rabassaires

El Consell Executiu, absorbit per Pau Padró, prossegueix entossudit en la tasca de dividir la Unió de Rabassaires.

En la seva tasca liquidacionista de l'Organització, va negligir de distribuir els carnets de col·lectiu d'enguany en el moment oportú. No els ha distribuït fins ara i, ara que ho fa, els envia a qui li sembla.

Es ben clar que cada vegada s'allunya més del seu paper de dirigent, i ha arribat ja a plantejar un problema de rivalitat de «carnets», allò que ha estat sempre i segueix essent una qüestió de compliment no complir amb el comès de cadascú i col·lectiu en la lluita antifrancquista.

Per la nostra banda, volem significar que la nostra actuació ha estat i és ben clara i concisa. Som amics de fixar posicions i de coordinar-hi la nostra conducta.

No és la primera vegada que, d'acord amb aquestes premisses, ens hem enfrontat amb certes posicions mantingudes pel nostre òrgan dirigent per suggeriments estranys a l'Organització i per conveniències personals al preu de traïr els principis i els anhels dels nostres militants.

Avui, el Consell Executiu de la U.R.C., a França, posa el crit al cel perquè hem posat en evidència la seva desviació deliberada, la seva actitud en franca contradicció amb els principis bàsics de l'Organització i que al mateix temps és una befa a la causa de la República i de les llibertats de Catalunya. En lligar-se als claudicadors, s'ha posat al costat dels grans terratiners i dels capitalistes. D'aquesta manera és incontestable que ha fet el joc dels enemics recalcitrants de la pàtria treballadora, de la classe obrera i de tot el poble.

Si examinem com ha contestat el Consell Executiu a les nostres crítiques, veiem com després de sortir del seu endormiscament, panxacontentista, liquidacionista de l'Organització, s'ha enfurismat i ens ha atacat de divisionsistes i de qui sap quantes coses més, emmatllant el dèficit de la reacció més rural que ens coneix.

En comptes de contrargumentar i demostrar a l'opinió rabassaire i catalana en general que estem equivocats, que no tenim raó, ha optat per voler injuriar-nos i ara ens considera fora de la llei de la Unió de Rabassaires.

Precisament aquesta manera de procedir ha posat en evidència la raó que tenim i que les nostres crítiques són objectives i necessàries.

Hem manifestat sempre que la unitat dins de la nostra Organització, amb les altres organitzacions

pageses de Catalunya, amb la classe obrera i totes les masses populars i democràtiques, en nosaltres és una convicció i un anhel. Ho hem demostrat i defensat sempre.

I com a pagessos treballadors, com a catalans republicans, entenem que aquesta unitat ha de tenir un contingut, uns objectius.

Unitat en la lluita antifrancquista? Sí. Unitat amb els defensors de la República i les llibertats nacionals de Catalunya? Sí. Unitat amb els amics i defensors de la pàtria treballadora i dels treballadors de la ciutat? Sí. Unitat amb tots els amics i defensors de la pau, el progrés, la llibertat i la independència dels pobles? Sí. Unitat amb tots els veritables patriotes? Sí.

Amb els altres, no hi volem saber res!

Som lluitadors de l'exèrcit democràtic i antireaccionari i mai no en desentencem.

Concorrem amb l'enemic, mai.

Així hem estat sempre els rabassaires i així som i serem.

El Consell Executiu, ha tingut en

compte aquests principis essencials de la Unió de Rabassaires? Evidentment, no.

Lavors, qui i on són els divisionsistes?

Avui, com ahir ens oïem a uns dirigents convertits en obstacle per al progrés de la pàtria treballadora i el poble.

Avui, com ahir, tots els rabassaires conscients es sumen a la nostra acció i ens animen i encoratgen en el camí empès.

Avui, com ahir, ens adreçem a tots els companys de Catalunya i els exposem quina és la nostra opinió i la nostra conducta. Els que ens oïen, de cara a ajudar-los a lluitar i a vèncer.

Pau Padró i amb ell els amics Buis i Baqués han de comprendre que això és el que compta i comptarà per damunt d'uns carnets distribuïts amb retard i en forma arbitrària i tendenciosa.

Feliu ROIG
Viceministre de la Unió de Rabassaires a França

El tres primers dies d'aquesta setmana es compleixen exactament els catorze anys de la vaga general i del moviment insurreccional d'octubre sorgit del fet que la classe obrera espanyola estava en aquells moments influenciat fonamentalment pel Partit Socialista Obrer Espanyol, partit mancat d'una teoria revolucionària i, per consegüència, mancat de continuïtat revolucionària, d'acció revolucionària, incapaç de portar la classe obrera a la victòria.

El moviment d'octubre fracassà davant d'un govern esportadit, perquè la classe obrera no tenia encara la direcció del Partit Comunista d'Espanya, d'una teoria revolucionària marxista-leninista, el partit que, veient d'una forma justa els perills d'un neo-feixisme en marxa, cridava la classe obrera a organitzar-se en un sòlid i indestructible front únic de combat, la classe obrera amb la pàtria i la classe obrera amb la pàtria totes les forces populars a barrar el pas a la reacció, a salvaguardar la República i la democràcia amenaçada.

Si a Astúries hi va haver espurnes revolucionàries, per la combativitat i voluntat unitària de les masses, que va ocórrer en canvi a la resta d'Espanya, en les immensitats del camp torturat per la inquina explotació dels pagessos assecatges de terra i de llibertat? Que succeïa en ciutats industrials o semiindustrials on existia una classe obrera forta i nombrosa? No va ocórrer gairebé res. La classe obrera i la pàtria, malgrat la justa política del P.C. d'Espanya, no estava, de fet, en condicions de sostreure's encara a la perniciosa influència d'una direcció socialista en plena organització ideològica i contrarevolucionària.

I a Catalunya? A la nostra terra, el paper dirigent de la força que podia oposar-se a la coalició facciosa cedista-radical estava a mans d'una petita burgesia que, caracteritzada sempre per les seves vacil·lacions i que en els moments decisius es decanta a la dreta. Una petita burgesia que, amb el Poder a les mans, va tenir por d'armar el poble que, tot salvant-la d'una prisó o a la veïlla, el president del Govern de la República, demanant l'ampliació del Govern.

Els espanyols que viuen a diverses localitats del departament han enviat cartes d'adhesió amb 172 signatures. Un altre grup d'espanyols de diferents tendències han enviat una carta amb 34 signatures.

El moviment d'octubre fracassà davant d'un govern esportadit, perquè la classe obrera no tenia encara la direcció del Partit Comunista d'Espanya, d'una teoria revolucionària marxista-leninista, el partit que, veient d'una forma justa els perills d'un neo-feixisme en marxa, cridava la classe obrera a organitzar-se en un sòlid i indestructible front únic de combat, la classe obrera amb la pàtria i la classe obrera amb la pàtria totes les forces populars a barrar el pas a la reacció, a salvaguardar la República i la democràcia amenaçada.

Si a Astúries hi va haver espurnes revolucionàries, per la combativitat i voluntat unitària de les masses, que va ocórrer en canvi a la resta d'Espanya, en les immensitats del camp torturat per la inquina explotació dels pagessos assecatges de terra i de llibertat? Que succeïa en ciutats industrials o semiindustrials on existia una classe obrera forta i nombrosa? No va ocórrer gairebé res. La classe obrera i la pàtria, malgrat la justa política del P.C. d'Espanya, no estava, de fet, en condicions de sostreure's encara a la perniciosa influència d'una direcció socialista en plena organització ideològica i contrarevolucionària.

I a Catalunya? A la nostra terra, el paper dirigent de la força que podia oposar-se a la coalició facciosa cedista-radical estava a mans d'una petita burgesia que, caracteritzada sempre per les seves vacil·lacions i que en els moments decisius es decanta a la dreta. Una petita burgesia que, amb el Poder a les mans, va tenir por d'armar el poble que, tot salvant-la d'una prisó o a la veïlla, el president del Govern de la República, demanant l'ampliació del Govern.

Els espanyols que viuen a diverses localitats del departament han enviat cartes d'adhesió amb 172 signatures. Un altre grup d'espanyols de diferents tendències han enviat una carta amb 34 signatures.

El moviment d'octubre fracassà davant d'un govern esportadit, perquè la classe obrera no tenia encara la direcció del Partit Comunista d'Espanya, d'una teoria revolucionària marxista-leninista, el partit que, veient d'una forma justa els perills d'un neo-feixisme en marxa, cridava la classe obrera a organitzar-se en un sòlid i indestructible front únic de combat, la classe obrera amb la pàtria i la classe obrera amb la pàtria totes les forces populars a barrar el pas a la reacció, a salvaguardar la República i la democràcia amenaçada.

Si a Astúries hi va haver espurnes revolucionàries, per la combativitat i voluntat unitària de les masses, que va ocórrer en canvi a la resta d'Espanya, en les immensitats del camp torturat per la inquina explotació dels pagessos assecatges de terra i de llibertat? Que succeïa en ciutats industrials o semiindustrials on existia una classe obrera forta i nombrosa? No va ocórrer gairebé res. La classe obrera i la pàtria, malgrat la justa política del P.C. d'Espanya, no estava, de fet, en condicions de sostreure's encara a la perniciosa influència d'una direcció socialista en plena organització ideològica i contrarevolucionària.

I a Catalunya? A la nostra terra, el paper dirigent de la força que podia oposar-se a la coalició facciosa cedista-radical estava a mans d'una petita burgesia que, caracteritzada sempre per les seves vacil·lacions i que en els moments decisius es decanta a la dreta. Una petita burgesia que, amb el Poder a les mans, va tenir por d'armar el poble que, tot salvant-la d'una prisó o a la veïlla, el president del Govern de la República, demanant l'ampliació del Govern.

Els espanyols que viuen a diverses localitats del departament han enviat cartes d'adhesió amb 172 signatures. Un altre grup d'espanyols de diferents tendències han enviat una carta amb 34 signatures.

El moviment d'octubre fracassà davant d'un govern esportadit, perquè la classe obrera no tenia encara la direcció del Partit Comunista d'Espanya, d'una teoria revolucionària marxista-leninista, el partit que, veient d'una forma justa els perills d'un neo-feixisme en marxa, cridava la classe obrera a organitzar-se en un sòlid i indestructible front únic de combat, la classe obrera amb la pàtria i la classe obrera amb la pàtria totes les forces populars a barrar el pas a la reacció, a salvaguardar la República i la democràcia amenaçada.

Si a Astúries hi va haver espurnes revolucionàries, per la combativitat i voluntat unitària de les masses, que va ocórrer en canvi a la resta d'Espanya, en les immensitats del camp torturat per la inquina explotació dels pagessos assecatges de terra i de llibertat? Que succeïa en ciutats industrials o semiindustrials on existia una classe obrera forta i nombrosa? No va ocórrer gairebé res. La classe obrera i la pàtria, malgrat la justa política del P.C. d'Espanya, no estava, de fet, en condicions de sostreure's encara a la perniciosa influència d'una direcció socialista en plena organització ideològica i contrarevolucionària.

I a Catalunya? A la nostra terra, el paper dirigent de la força que podia oposar-se a la coalició facciosa cedista-radical estava a mans d'una petita burgesia que, caracteritzada sempre per les seves vacil·lacions i que en els moments decisius es decanta a la dreta. Una petita burgesia que, amb el Poder a les mans, va tenir por d'armar el poble que, tot salvant-la d'una prisó o a la veïlla, el president del Govern de la República, demanant l'ampliació del Govern.

Els espanyols que viuen a diverses localitats del departament han enviat cartes d'adhesió amb 172 signatures. Un altre grup d'espanyols de diferents tendències han enviat una carta amb 34 signatures.

La por de Spaak és la por del que ha traït

AMB el discurs de Spaak, delegat belga a l'O.N.U., s'ha posat una vegada més en evidència un dels factors que mouen la propaganda i les activitats bel·licoses dels «occidentals» i de l'URSS, els Estats Units i la por a la democràcia, la por als pobles. I aquesta por, a més d'expressar la que senten els nuclis imperialistes i reaccionaris a l'avang polític i social dels pobles que viuen en democràcia i de les masses d'altres pobles que lluiten per conquerir-la, en Spaak és la por del que ha traït la causa del propi poble i de la pròpia pàtria; la causa de la pau.

En el seu discurs, Spaak, «socialista», ha tocat a sometent contra la Unió Soviètica, els partits comunistes i les democràcies populars. Ha exhortat els imperialistes i llurs agents a fer la guerra contra el País del Socialisme i els que avancen cap al socialisme.

Spaak ha pretès esborrar, o, almenys, «palliar», els efectes del discurs d'Andrei Vitinski, la rúbrica del qual han estat unes propostes que s'han encaminat a fer la guerra i a lluitar els perills de guerra i a consolidar la pau. Ha pretès fer el resum dels discursos bel·licoses de Marshall i de Bevin i en realitat ha estat una part més d'una maniobra extraordinàriament diabòlica. Spaak ha pretès distorsionar i encobrir, amb el discurs de Spaak, la por dels pobles i de certes delegacions a l'O.N.U. per tal d'impendir-los d'identificar on es troben els fomentadors de guerres, d'un cantó, i els defensors de la pau, de l'altre. Car sap prou bé que els pobles volen la pau.

Amb tot, açí està el discurs de Vitinski, delegat de la Unió Soviètica, vivent, vigorós, d'una netedat transparent a tota prova, al qual caldrà contestar, malgrat les diatribes que s'han pronunciat per esquivar-lo o per desvirtuar-lo. I és incontestable que segons sigui la resposta, serà per identificar qui es troba en el camp dels fomentadors de guerres i qui en el camp dels defensors de la pau; qui en el camp imperialista i qui en el camp ant imperialista; qui en el camp de l'antidemocràcia i qui en el camp de la democràcia.

Spaak ha declarat tenir por del camp de la pau, ant imperialista i democràtic al front del qual es troba la Unió Soviètica, gloriósament victoriosa amb els seus 17 milions de morts i incontables destruïdes en la guerra contra el feixisme, i s'ha pronunciat pel camp de la guerra, imperialista i antidemocràtic, al front del qual es troben els Estats Units amb els truïstos que amb la guerra han decuplat llur capital financer.

Ací rau la raó de la por de Spaak. És, com hem dit abans, la por del que ha traït el propi poble.

Es la por a la democràcia veritable en la qual una candidatura és elegida pel 88 per cent dels cens i els elegits compleixen inflexiblement amb el programa aprovat pel poble. El millor exemple el tenim en la U.R.S.S. Spaak s'ha decantat, fa temps, per la democràcia a la manera de Truman i de Bevin, definida pel nostre secretari general en el discurs del 27 de juliol de l'any passat a Perpinyà, amb aquests mots:

«Es promulguen lleis antiobreseres, s'organitza la inquisició política, es declara la guerra als col·lectius, als «comunistes», i la por a la democràcia, la por als pobles? Són democràtes els professionals de la «revolució» electoral i de la reacció post-electoral?»

(Paraules de Joan Comorera, el 27 de juliol del 1947 a Perpinyà).

Afirmem sense vacil·lar que això no és democràcia, que no són democràtes els que actuen d'una tal manera. Afirmem, a més, que una tal política respon a la pròpia condició que per naturalesa viuen de la guerra i per la guerra. Que, en consegüència, són antidemocràtics, tenen por als pobles, odien els pobles.

Heu's açí explicada la por que el «socialista» Spaak sent. És, evidentment, la por del que ha traït la causa del socialisme i de la pau.

Es la por de l'home que va reconèixer primer que ningú la «Junta de Burjos» de Franco; que ha estat un dels primers a legitimar a Franco i a la Generalitat.

Spaak és el «socialista» que contra el propi Partit ha plantejat la qüestió de la restauració monàrquica al seu país.

Tanmateix, s'explica la por del senyor Spaak.

Car, malgrat ell, Marshall i Bevin, les forces de la democràcia de la pau són superiors i els pobles saben on es troben les responsabilitats dels fomentadors de guerres.

I en la lluita per guanyar i assegurar la pau, els pobles sabran exigir aquestes responsabilitats.

Cal demanar-ho a un altre sant

Amb motiu dels espectaculars pègrinatges a Santiago de Compostela, el director del germànic diari «Informaciones» va demanar a l'apòstol la seva intervenció per tal que «convertís els russos». El cardinal arquebisbe de Toledo i oncle del papa, Ferrn, i el cardenal de Madrid, iu abans la maliciosa petició a Santiago.

Tractant-se de «conversions» demanades per aquests personatges, ja poder calcular quina «conversió» desitjarien que els russos fessin. És de suposar que el canvi de la religió ortodoxa per la catòlica no ja ja és un fet, car quan el poble rus patia el tsar, l'Església nua la premsa espanyola no mostraven cap interès per la «conversió» dels russos.

Amb tota seguretat que la «conversió» desitjada per «Informaciones» i per Pla i Desplés és que els russos tornin a ésser el tsar, tornin a donar les terres als grans ducs, tornin a donar les fàbriques i les fonts de matèries primeres als capitalistes i financers estrangers i que, com una propietat, donin llurs col·lectes a Mister Hoffmann, director del pla Marshall, per què aquest les administri.

La «conversió» que haurien de fer els russos comportaria tornar a oprimir els pobles que el tsarisme oprimia i crear una mena de Ku-Klux-Klan que, a manca de negres a la Unió Soviètica, repetís els programes del tsarisme contra els jueus i fomentés les rivalitats entre els pobles.

Aquesta «conversió» hauria de tornar a la «política» de Roosevelt, fent-se servir la política de Roosevelt. A la Gran Bretanya, el poble va donar una majoria de dos terços al Partit laborista, fent-se seu el programa electoral del laborisme. El poble nord-americà va votar a esquerra i el britànic pel socialisme i els seus elegits fan una política reaccionària, neo-feixista. Truman és l'anti-Roosevelt i Bevin és el «Miliu» de Mr. Churchill. Els victoriosos fan la política dels vençuts i el poble protesta i la traïció continua.

I que no es digui, com es vol fer entendre, que es tracta de dues concepcions de la democràcia de la pau i «occidental» i l'«oriental».

Amb la democràcia i la pau no s'escapen les interpretacions. O se les serveix o se les saboteja; o se les defensa o se les ataca; o se'ls és fidel o se les traïx. La democràcia i la pau són úniques i indivisibles.

I la base d'una o altra política no consisteix pas en el ben voler o mal voler d'unes o unes altres persones, sinó en els interessos que es troben en lluita.

Així veiem com en els països la direcció política de què es troba a mans de la classe obrera, com és la Unió Soviètica, país del socialisme triomfant, que avança cap al comunisme, i les democràcies populars en camí del socialisme, s'han liquidat les forces expansionistes; s'han eliminat els factors de guerra; s'han organitzat en democràcia i pacíficament en les forces autènticament nacionals, fidels a la nació, com són la pàtria, la menestralia, la intel·lectualitat progressiva, etc. Per principi refusen la guerra, practiquen la fraternitat entre els pobles i es dediquen al treball pacífic, de reconstrucció i engrandiment nacional.

En canvi, en els llocs on la direcció política es troba a mans de les forces expansionistes, es dipreixen els moviments interiors po-

«socialista», ha tocat a sometent contra la Unió Soviètica, els partits comunistes i les democràcies populars. Ha exhortat els imperialistes i llurs agents a fer la guerra contra el País del Socialisme i els que avancen cap al socialisme.

Spaak ha pretès esborrar, o, almenys, «palliar», els efectes del discurs d'Andrei Vitinski, la rúbrica del qual han estat unes propostes que s'han encaminat a fer la guerra i a lluitar els perills de guerra i a consolidar la pau. Ha pretès fer el resum dels discursos bel·licoses de Marshall i de Bevin i en realitat ha estat una part més d'una maniobra extraordinàriament diabòlica. Spaak ha pretès distorsionar i encobrir, amb el discurs de Spaak, la por dels pobles i de certes delegacions a l'O.N.U. per tal d'impendir-los d'identificar on es troben els fomentadors de guerres, d'un cantó, i els defensors de la pau, de l'altre. Car sap prou bé que els pobles volen la pau.

Amb tot, açí està el discurs de Vitinski, delegat de la Unió Soviètica, vivent, vigorós, d'una netedat transparent a tota prova, al qual caldrà contestar, malgrat les diatribes que s'han pronunciat per esquivar-lo o per desvirtuar-lo. I és incontestable que segons sigui la resposta, serà per identificar qui es troba en el camp dels fomentadors de guerres i qui en el camp dels defensors de la pau; qui en el camp imperialista i qui en el camp ant imperialista; qui en el camp de l'antidemocràcia i qui en el camp de la democràcia.

Spaak ha declarat tenir por del camp de la pau, ant imperialista i democràtic al front del qual es troba la Unió Soviètica, gloriósament victoriosa amb els seus 17 milions de morts i incontables destruïdes en la guerra contra el feixisme, i s'ha pronunciat pel camp de la guerra, imperialista i antidemocràtic, al front del qual es troben els Estats Units amb els truïstos que amb la guerra han decuplat llur capital financer.

Ací rau la raó de la por de Spaak. És, com hem dit abans, la por del que ha traït el propi poble.

Es la por a la democràcia veritable en la qual una candidatura és elegida pel 88 per cent dels cens i els elegits compleixen inflexiblement amb el programa aprovat pel poble. El millor exemple el tenim en la U.R.S.S. Spaak s'ha decantat, fa temps, per la democràcia a la manera de Truman i de Bevin, definida pel nostre secretari general en el discurs del 27 de juliol de l'any passat a Perpinyà, amb aquests mots:

«socialista», ha tocat a sometent contra la Unió Soviètica, els partits comunistes i les democràcies populars. Ha exhortat els imperialistes i llurs agents a fer la guerra contra el País del Socialisme i els que avancen cap al socialisme.

Spaak ha pretès esborrar, o, almenys, «palliar», els efectes del discurs d'Andrei Vitinski, la rúbrica del qual han estat unes propostes que s'han encaminat a fer la guerra i a lluitar els perills de guerra i a consolidar la pau. Ha pretès fer el resum dels discursos bel·licoses de Marshall i de Bevin i en realitat ha estat una part més d'una maniobra extraordinàriament diabòlica. Spaak ha pretès distorsionar i encobrir, amb el discurs de Spaak, la por dels pobles i de certes delegacions a l'O.N.U. per tal d'impendir-los d'identificar on es troben els fomentadors de guerres, d'un cantó, i els defensors de la pau, de l'altre. Car sap prou bé que els pobles volen la pau.

Amb tot, açí està el discurs de Vitinski, delegat de la Unió Soviètica, vivent, vigorós, d'una netedat transparent a tota prova, al qual caldrà contestar, malgrat les diatribes que s'han pronunciat per esquivar-lo o per desvirtuar-lo. I és incontestable que segons sigui la resposta, serà per identificar qui es troba en el camp dels fomentadors de guerres i qui en el camp dels defensors de la pau; qui en el camp imperialista i qui en el camp ant imperialista; qui en el camp de l'antidemocràcia i qui en el camp de la democràcia.

Spaak ha declarat tenir por del camp de la pau, ant imperialista i democràtic al front del qual es troba la Unió Soviètica, gloriósament victoriosa amb els seus 17 milions de morts i incontables destruïdes en la guerra contra el feixisme, i s'ha pronunciat pel camp de la guerra, imperialista i antidemocràtic, al front del qual es troben els Estats Units amb els truïstos que amb la guerra han decuplat llur capital financer.

Ací rau la raó de la por de Spaak. És, com hem dit abans, la por del que ha traït el propi poble.

Es la por a la democràcia veritable en la qual una candidatura és elegida pel 88 per cent dels cens i els elegits compleixen inflexiblement amb el programa aprovat pel poble. El millor exemple el tenim en la U.R.S.S. Spaak s'ha decantat, fa temps, per la democràcia a la manera de Truman i de Bevin, definida pel nostre secretari general en el discurs del 27 de juliol de l'any passat a Perpinyà, amb aquests mots:

«socialista», ha tocat a sometent contra la Unió Soviètica, els partits comunistes i les democràcies populars. Ha exhortat els imperialistes i llurs agents a fer la guerra contra el País del Socialisme i els que avancen cap al socialisme.

Spaak ha pretès esborrar, o, almenys, «palliar», els efectes del discurs d'Andrei Vitinski, la rúbrica del qual han estat unes propostes que s'han encaminat a fer la guerra i a lluitar els perills de guerra i a consolidar la pau. Ha pretès fer el resum dels discursos bel·licoses de Marshall i de Bevin i en realitat ha estat una part més d'una maniobra extraordinàriament diabòlica. Spaak ha pretès distorsionar i encobrir, amb el discurs de Spaak, la por dels pobles i de certes delegacions a l'O.N.U. per tal d'impendir-los d'identificar on es troben els fomentadors de guerres, d'un cantó, i els defensors de la pau, de l'altre. Car sap prou bé que els pobles volen la pau.

Amb tot, açí està el discurs de Vitinski, delegat de la Unió Soviètica, vivent, vigorós, d'una netedat transparent a tota prova, al qual caldrà contestar, malgrat les diatribes que s'han pronunciat per esquivar-lo o per desvirtuar-lo. I és incontestable que segons sigui la resposta, serà per identificar qui es troba en el camp dels fomentadors de guerres i qui en el camp dels defensors de la pau; qui en el camp imperialista i qui en el camp ant imperialista; qui en el camp de l'antidemocràcia i qui en el camp de la democràcia.

Spaak ha declarat tenir por del camp de la pau, ant imperialista i democràtic al front del qual es troba la Unió Soviètica, gloriósament victoriosa amb els seus 17 milions de morts i incontables destruïdes en la guerra contra el feixisme, i s'ha pronunciat pel camp de la guerra, imperialista i antidemocràtic, al front del qual es troben els Estats Units amb els truïstos que amb la guerra han decuplat llur capital financer.

Ací rau la raó de la por de Spaak. És, com hem dit abans, la por del que ha traït el propi poble.

Es la por a la democràcia veritable en la qual una candidatura és elegida pel 88 per cent dels cens i els elegits compleixen inflexiblement amb el programa aprovat pel poble. El millor exemple el tenim en la U.R.S.S. Spaak s'ha decantat, fa temps, per la democràcia a la manera de Truman i de Bevin, definida pel nostre secretari general en el discurs del 27 de juliol de l'any passat a Perpinyà, amb aquests mots:

«socialista», ha tocat a sometent contra la Unió Soviètica, els partits comunistes i les democràcies populars. Ha exhortat els imperialistes i llurs agents a fer la guerra contra el País del Socialisme i els que avancen cap al socialisme.

Spaak ha pretès esborrar, o, almenys, «palliar», els efectes del discurs d'Andrei Vitinski, la rúbrica del qual han estat unes propostes que s'han encaminat a fer la guerra i a lluitar els perills de guerra i a consolidar la pau. Ha pretès fer el resum dels discursos bel·licoses de Marshall i de Bevin i en realitat ha estat una part més d'una maniobra extraordinàriament diabòlica. Spaak ha pretès distorsionar i encobrir, amb el discurs de Spaak, la por dels pobles i de certes delegacions a l'O.N.U. per tal d'impendir-los d'identificar on es troben els fomentadors de guerres, d'un cantó, i els defensors de la pau, de l'altre. Car sap prou bé que els pobles volen la pau.

Amb tot, açí està el discurs de Vitinski, delegat de la Unió Soviètica, vivent, vigorós, d'una netedat transparent a tota prova, al qual caldrà contestar, malgrat les diatribes que s'han pronunciat per esquivar-lo o per desvirtuar-lo. I és incontestable que segons sigui la resposta, serà per identificar qui es troba en el camp dels fomentadors de guerres i qui en el camp dels defensors de la pau; qui en el camp imperialista i qui en el camp ant imperialista; qui en el camp de l'antidemocràcia i qui en el camp de la democràcia.

Spaak ha declarat tenir por del camp de la pau, ant imperialista i democràtic al front del qual es troba la Unió Soviètica, gloriósament victoriosa amb els seus 17 milions de morts i incontables destruïdes en la guerra contra el feixisme, i s'ha pronunciat pel camp de la guerra, imperialista i antidemocràtic, al front del qual es troben els Estats Units amb els truïstos que amb la guerra han decuplat llur capital financer.

Ací rau la raó de la por de Spaak. És, com hem dit abans, la por del que ha traït el propi poble.

Es la por a la democràcia veritable en la qual una candidatura és elegida pel 88 per cent dels cens i els elegits compleixen inflexiblement amb el programa aprovat pel poble. El millor exemple el tenim en la U.R.S.S. Spaak s'ha decantat, fa temps, per la democràcia a la manera de Truman i de Bevin, definida pel nostre secretari general en el discurs del 27 de juliol de l'any passat a Perpinyà, amb aquests mots:

«socialista», ha tocat a sometent contra la Unió Soviètica, els partits comunistes i les democràcies populars. Ha exhortat els imperialistes i llurs agents a fer la guerra contra el País del Socialisme i els que avancen cap al socialisme.

Spaak ha pretès esborrar, o, almenys, «palliar», els efectes del discurs d'Andrei Vitinski, la rúbrica del qual han estat unes propostes que s'han encaminat a fer la guerra i a lluitar els perills de guerra i a consolidar la pau. Ha pretès fer el resum dels discursos bel·licoses de Marshall i de Bevin i en realitat ha estat una part més d'una maniobra extraordinàriament diabòlica. Spaak ha pretès distorsionar i encobrir, amb el discurs de Spaak, la por dels pobles i de certes delegacions a l'O.N.U. per tal d'impendir-los d'identificar on es troben els fomentadors de guerres, d'un cantó, i els defensors de la pau, de l'altre. Car sap prou bé que els pobles volen la pau.

Amb tot, açí està el discurs de Vitinski, delegat de la Unió Soviètica, vivent, vigorós, d'una netedat transparent a tota prova, al qual caldrà contestar, malgrat les diatribes que s'han pronunciat per esquivar-lo o per desvirtuar-lo. I és incontestable que segons sigui la resposta, serà per identificar qui es troba en el camp dels fomentadors de guerres i qui en el camp dels defensors de la pau; qui en el camp imperialista i qui en el camp ant imperialista; qui en el camp de l'antidemocràcia i qui en el camp de la democràcia.

Spaak ha declarat tenir por del camp de la pau, ant imperialista i democràtic al front del qual es troba la Unió Soviètica, gloriósament victoriosa amb els seus 17 milions de morts i incontables destruïdes en la guerra contra el feixisme, i s'ha pronunciat pel camp de la guerra, imperialista i antidemocràtic, al front del qual es troben els Estats Units amb els truïstos que amb la guerra han decuplat llur capital financer.

Ací rau la raó de la por de Spaak. És, com hem dit abans, la por del que ha traït el propi poble.

Es la por a la democràcia veritable en la qual una candidatura és elegida pel 88 per cent dels cens i els elegits compleixen inflexiblement amb el programa aprovat pel poble. El millor exemple el tenim en la U.R.S.S. Spaak s'ha decantat, fa temps, per la democràcia a la manera de Truman i de Bevin, definida pel nostre secretari general en el discurs del 27 de juliol de l'any passat a Perpinyà, amb aquests mots:

«socialista», ha tocat a sometent contra la Unió Soviètica, els partits comunistes i les democràcies populars. Ha exhortat els imperialistes i llurs agents a fer la guerra contra el País del Socialisme i els que avancen cap al socialisme.

Spaak ha pretès esborrar, o, almenys, «palliar», els efectes del discurs d'Andrei Vitinski, la rúbrica del qual han estat unes propostes que s'han encaminat a fer la guerra i a lluitar els perills de guerra i a consolidar la pau. Ha pretès fer el resum dels discursos bel·licoses de Marshall i de Bevin i en realitat ha estat una part més d'una maniobra extraordinàriament diabòlica. Spaak ha pretès distorsionar i encobrir, amb el discurs de Spaak, la por dels pobles i de certes delegacions a l'O.N.U. per tal d'impendir-los d'identificar on es troben els fomentadors de guerres, d'un cantó, i els defensors de la pau, de l'altre. Car sap prou bé que els pobles volen la pau.

Amb tot, açí està el discurs de Vitinski, delegat de la Unió Soviètica, vivent, vigorós, d'una netedat transparent a tota prova, al qual caldrà contestar, malgrat les diatribes que s'han pronunciat per esquivar-lo o per desvirtuar-lo. I és incontestable que segons sigui la resposta, serà per identificar qui es troba en el camp dels fomentadors de guerres i qui en el camp dels defensors de la pau; qui en el camp imperialista i qui en el camp ant imperialista; qui en el camp de l'antidemocràcia i qui en el camp de la democràcia.

Spaak ha declarat tenir por del camp de la pau, ant imperialista i democràtic al front del qual es troba la Unió Soviètica, gloriósament victoriosa amb els seus 17 milions de morts i incontables destruïdes en la guerra contra el feixisme, i s'ha pronunciat pel camp de la guerra, imperialista i antidemocràtic, al front del qual es troben els Estats Units amb els truïstos que amb la guerra han decuplat llur capital financer.

Ací rau la raó de la por de Spaak. És, com hem dit abans, la por del que ha traït el propi poble.

Es la por a la democràcia veritable en la qual una candidatura és elegida pel 88 per cent dels cens i els elegits compleixen inflexiblement amb el programa aprovat pel poble. El millor exemple el tenim en la U.R.S.S. Spaak s'ha decantat, fa temps, per la democràcia a la manera de Truman i de Bevin, definida pel nostre secretari general en el discurs del 27 de juliol de l'any passat a Perpinyà, amb aquests mots:

«socialista», ha tocat a sometent contra la Unió Soviètica, els partits comunistes i les democràcies populars. Ha exhortat els imperialistes i llurs agents a fer la guerra contra el País del Socialisme i els que avancen cap al socialisme.

Spaak ha pretès esborrar, o, almenys, «palliar», els efectes del discurs d'Andrei Vitinski, la rúbrica del qual han estat unes propostes que s'han encaminat a fer la guerra i a lluitar els perills de guerra i a consolidar la pau. Ha pretès fer el resum dels discursos bel·licoses de Marshall i de Bevin i en realitat ha estat una part més d'una maniobra extraordinàriament diabòlica. Spaak ha pretès distorsionar i encobrir, amb el discurs de Spaak, la por dels pobles i de certes delegacions a l'O.N.U. per tal d'impendir-los d'identificar on es troben els fomentadors de guerres, d'un cantó, i els defensors de la pau, de l'altre. Car sap prou bé que els pobles volen la pau.

Amb tot, açí està el discurs de Vitinski, delegat de la Unió Soviètica, vivent, vigorós, d'una netedat transparent a tota prova, al qual caldrà contestar, malgrat les diatribes que s'han pronunciat per esquivar-lo o per desvirtuar-lo. I és incontestable que segons sigui la resposta, serà per identificar qui es troba en el camp dels fomentadors de guerres i qui en el camp dels defensors de la pau; qui en el camp imperialista i qui en el camp ant imperialista; qui en el camp de l'antidemocràcia i qui en el camp de la democràcia.

Spaak ha declarat tenir por del camp de la pau, ant imperialista i democràtic al front del qual es troba la Unió Soviètica, gloriósament victoriosa amb els seus 17 milions de morts i incontables destruïdes en la guerra contra el feixisme, i s'ha pronunciat pel camp de la guerra, imperialista i antidemocràtic, al front del qual es troben els Estats Units amb els truïstos que amb la guerra han decuplat llur capital financer.

Ací rau la raó de la por de Spaak. És, com hem dit abans, la por del que ha traït el propi poble.

Es la por a la democràcia veritable en la qual una candidatura és elegida pel 88 per cent dels cens i els elegits compleixen inflexiblement amb el programa aprovat pel poble. El millor exemple el tenim en la U.R.S.S. Spaak s'ha decantat, fa temps, per la democràcia a la manera de Truman i de Bevin, definida pel nostre secretari general en el discurs del 27 de juliol de l'any passat a Perpinyà, amb aquests mots:

«socialista», ha tocat a sometent contra la Unió Soviètica, els partits comunistes i les democràcies populars. Ha exhortat els imperialistes i llurs agents a fer la guerra contra el País del Socialisme i els que avancen cap al socialisme.

Spaak ha pretès esborrar, o, almenys, «palliar», els efectes del discurs d'Andrei Vitinski, la rúbrica del qual han estat unes propostes que s'han encaminat a fer la guerra i a lluitar els perills de guerra i a consolidar la pau. Ha pretès fer el resum dels discursos bel·licoses de Marshall i de Bevin i en realitat ha estat una part més d'una maniobra extraordinàriament diabòlica. Spaak ha pretès distorsionar i encobrir, amb el discurs de Spaak, la por dels pobles i de certes delegacions a l'O.N.U. per tal d'impendir-los d'identificar on es troben els fomentadors de guerres, d'un cantó, i els defensors de la pau, de l'altre. Car sap prou bé que els pobles volen la pau.

Amb tot, açí està el discurs de Vitinski, delegat de la Unió Soviètica, vivent, vigorós, d'una netedat transparent a tota prova, al qual caldrà contestar, malgrat les diatribes que s'han pronunciat per esquivar-lo o per desvirtuar-lo. I és incontestable que segons sigui la resposta, serà per identificar qui es troba en el camp dels fomentadors de guerres i qui en el camp dels defensors de la pau; qui en el camp imperialista i qui en el camp ant imperialista; qui en el camp de l'antidemocràcia i qui

Franco ha desfermat una nova onada de terror

Cal que una Comissió Internacional Investigadora vagi a Espanya per aturar les tortures de què són objecte milers d'antifranquistes

Mobilització a fons per salvar els 80 patriotes catalans

Cada dia, les informacions que arriben de la nostra pàtria vénen a confirmar allò que diem el company Joan Comorera en denunciar els crims que Franco i la Falange cometien a la presó « Model » de Barcelona.

« Això que passa a la presó « Model » de Barcelona — afirmà Joan Comorera — no és una excepció, sinó que és el producte natural de tot un règim de sang, de corrupció feixista ».

La informació que publiquem en aquest mateix número sobre els maltractes, les vexacions i tortures a què són sotmesos els detinguts a la presó de dones de Màlaga és un altre cri d'alerta i de denúncia davant del món i que revela el veritable caràcter del règim de Franco. El franco-falangisme no respecta ni les dones, ni els vells, ni els infants !

A Barcelona també ha torturat la patriota catalana Mercè Clota, bàrbarament apallissada davant dels seus companys de treball en el moment de la seva detenció, i després, novament, a la Prefectura de Policia i a la presó « Model ».

I a Mercè Sans Avellano, Empar Arrau i Flora Martínez, les quals, conjuntament amb la resta dels 80 patriotes catalans, seran jutjades a Barcelona d'un moment a l'altre, per un Consell de Guerra de botzins i sense cap mena de garanties de defensa.

Aquesta nova onada de criminalitat desfermada arreu d'Espanya, de punta a punta del país, amenaça la vida de centenars i milers d'espanyols exemplars que han caigut a les preses de Franco i ens obliga, per un imperatiu deure de solidaritat, a mobilitzar-nos per impedir, amb la nostra acció unida, aquests nous crims.

Enfront de les manifestacions mentideres i interessades dels imperialistes anglo-saxons i llurs agents que afirmen que Franco és el cap d'un règim « cristià » que evoluciona cap a la democràcia — maniobra destinada a crear les condicions necessàries a la inclusió del franquisme en les negociacions polítiques i sobretot militars dels imperialistes nord-americans — hem de fer brillar la veritat: Franco és el cap d'una banda de lladres i assassins que martiritza els pobles hispànics i que només es sosté gràcies al terror més sàdic i a l'ajut que rep dels fautors de guerra.

Hem de demanar, i fer que les organitzacions democràtiques, les personalitats i les masses democràtiques d'arreu del món demanin a l'Assemblea general de les Nacions Unides que es nomeni una Comissió Internacional Investigadora dels crims de Franco i que s'investigui i s'acusi, sobre el terreny, la veritat crua que nosaltres denunciem i que certa gent té interès a negar o dissimular.

Aquesta Comissió Internacional Investigadora ha d'ésser testimoni dels crims de Franco i del seu règim, ha de visitar les presons i les comissaries franquistes, ha de parlar amb els presos i els condemnats, ha de tenir — amb tota l'autoritat que el seu caràcter li dona — la possibilitat d'investigar, a fons i sense cap mena de reticències, els procediments « jurídics » i penals del règim franco-falangista.

Hem de recollir les resolucions del Tercer Congrés de l'Associació Internacional de Juristes democràtics celebrat recentment a Praga i fer que la Comissió que ha nomenat prengui una part activa en la defensa de les víctimes del franquisme, dels milers i milers de patriotes en perill, particularment els 80 patriotes catalans i José Satué i els seus companys amenaçats també de mort pels Tribunals militars de Franco.

Nosaltres, els espanyols republicans i antifranquistes, no podem oblidar, però, com ha dit el company Joan Comorera: « que els patriotes corren perills mortals, malgrat tot, que els nostres pobles sofriran major colonització, que la nostra pàtria i els nostres germans seran tinguts per plaça d'armes i cam de conat dels imperialistes malgrat tot, mentre no anihelim totalment i definitivament el règim franco-falangista, la causa de tant de dolor i d'ignomínia ».

Aquesta veritat incontrovertible ens obliga a unir la nostra denúncia del terror franquista a una lluita acribrada contra el règim culpable d'aquest terror. Aquesta lluita contra el terror ha d'ésser una part del combat antifranquista, perquè, definitiu, serà la nostra unitat combatent, la unitat republicana, democràtica i antifranquista de tots els pobles hispànics, allò que liquidarà Franco i acabarà per sempre més amb el terror i la misèria a la nostra pàtria.

Unir-se contra el règim franquista: heu's ací el gran deure i la gran responsabilitat dels catalans, dels espanyols tots. Perquè malgrat totes les maniobres dels imperialistes i de llurs servidors en el camp republicà, els espanyols, i a més a més, la nostra unitat combatent es capaç d'omplir l'actual règim d'Espanya i restablir la República democràtica i amb ella les llibertats nacionals de Catalunya i dels altres pobles hispànics.

Unicament llavors, en un règim democràtic i republicà, lliure i sobirà, s'haurà acabat per sempre més el terror i resplendirà la llibertat.

Els delegats latinoamericans a l'O.N.U. contra el terror franquista.

En el curs d'una reunió celebrada a París pels delegats dels països latinoamericans a la Tercera Assemblea general de les Nacions Unides, aquests han acordat enviar un telegrama al general Franco protestant contra el terror franquista i demanant que la vida dels detinguts sigui garantida.

Els democràtics francesos demanen la constitució d'una Comissió Internacional Investigadora.

La idea llançada pel company Joan Comorera perquè es constituïxi una Comissió Internacional Investigadora dels crims del franquisme ha trobat ressò entre els democràtics parisencs que han començat llur mobilització per a demanar a l'O.N.U. la formació d'aquesta Comissió.

Les primeres notícies que ens han arribat són les següents: « Els obrers de la fàbrica « Voisin » d'Issy-les-Moulineaux (Sena) han enviat diverses cartes a l'O.N.U. amb més de 600 signatures. Els veïns del districte 6 de París han enviat dues cartes amb 72 signatures al secretari general de l'O.N.U. Els obrers de la fàbrica « Renault » han enviat més de 50 cartes amb un total de 2.500 signatures a la Tercera Assemblea de les Nacions Unides. Els veïns del districte 19 de París han enviat una carta amb 18 signatures a l'O.N.U. Els veïns del districte 10 de París han enviat dues cartes amb 32 signatures al secretari general de l'O.N.U. Els democràtics francesos de Houdan (Sena i Oise) han enviat diverses cartes amb 87 signatures al secretari general de l'O.N.U. »

La campanya de « La Defense »

Aquest periòdic, òrgan del Socors Popular Francès, segueix publicant en cada número informacions i crides a favor dels 80 patriotes catalans. La subscripció que ha obert

La ignomínia erigida en virtut

De Gasperi condecora els soldats de Hitler i Mussolini

La participació dels cos expedicionaris italians als actes de bandatge de l'exèrcit hitlerian en territori soviètic fou un dels principals delictes del règim de Mussolini. Els crims dels « herois » feixistes contra el poble soviètic representen una taca negra sobre la consciència del poble italià que mai no ha tingut cap motiu d'agressió contra els ciutadans soviètics.

Ningú no ignora que l'aventura de la guerra feixista omplena d'oprovini l'exèrcit italià. El 1943, els exèrcits italians foren derrotats totalment a la regió del Don i el cos expedicionari italià deixà d'existir. El seu mariscal i general fugiren covardament cap a Itàlia. Unicament quedaren amb vida una cinquantena de soldats italians: foren aquests que es rendiren a les tropes soviètiques.

Lavors, la cleda de Mussolini tingué la prudència de callar els resultats de la vergonyosa campanya del Don. Ara, al cap de cinc anys, el Govern de De Gasperi ha decidit sobressar Mussolini i ha concedit medalles d'or i de plata als participants d'aquella infame empresa. Els hereus del feixisme omplenen de premis els « languettes » de Hitler, morts o vius, individualment i a unitats senceres.

La infàmia ha estat erigida en virtut i la participació a la guerra contra la Unió Soviètica, que ha salvat els pobles d'Europa — el poble italià comprès — de l'esclavatge feixista, esdevé un mèrit als ulls del règim de De Gasperi.

Aquesta actitud provocadora de les autoritats de Roma ha indignat profundament els ciutadans soviètics. L'opinió pública de la U.R.S.S. recolla sense reserves la protesta lliurada el dia 3 d'agost per l'ambaixador soviètic a Roma. En la nota de l'ambaixada soviètica, la distribució de condecoracions de la República italiana als participants de la guerra que la Itàlia feixista feu a la Unió Soviètica és qualificada com un encoratjament no dissimulat al renouement de les organitzacions feixistes a Itàlia i l'estat d'esperit agressiu i feixista en el si de les forces armades.

Per a una ciutadania soviètica aquestes explicacions són un sacrilegi, una manera de burlar-se de la memòria de les víctimes del feixisme. Els cal desens dels fons crematori i Osowiec també han actuat d'acord amb les ordres de llurs caps ! Cal, doncs, en lloc de jutjar-los, condecorar-los per llur bon treball ?

« Les escapatòries del ministre italià d'Afers estrangers no poden satisfereix ni els ciutadans soviètics ni l'opinió democràtica internacional. Pretenen justificar la seva actitud el Govern de De Gasperi demostra una vegada més, que s'ha convertit en l'executor testamentari del feixisme. »

(Extrèct de « Temps Nous », número 38 del 15 de setembre del 1948.)

Una petició unitària a Tolosa

L'Esquerra Republicana de Catalunya, la Conjunció Republicana i el Consistent de Catalunya, la Joventut de la C.R.R. de C. i la Unió de Rabassaires, la Unió General de Treballadors de Catalunya, la J.S.U. de Catalunya, la Unió de Dones de Catalunya, el P.S.U. de Catalunya, Estat Català, Acció Catalana i el Casal Català, tots ells de Tolosa, han enviat una carta col·lectiva al secretari general de l'O.N.U. demanant-li la seva intervenció a favor dels 80 patriotes catalans de Barcelona.

La premsa democràtica

Molts periòdics francesos democràtics segueixen publicant crides a favor de la mobilització contra el terror franquista, especialment en el cas dels 80 patriotes catalans. Entre altres, aquesta darrera setmana han publicat materials sobre aquest nou crim de Franco « La Grande Populaire », de Bourdeus; « Le Republicain », de Perpinyà; « Le Patriote », de « La Voix de la Patrie », de Montpeller; i « La Voix du 19 », de Paris.

Els Sindicats de Nanterre

La Comissió Executiva del Centre Intersindical, C.G.T., d'aquesta localitat del Sena, i en nom dels seus 8.500 afiliats ha adreçat sengies cartes al Ministre d'Afers estrangers de Franco i al Consell de Barcelona demanant que intervinguin a favor dels 80 patriotes catalans.

A l'Herault

El Comitè Local contra el terror franquista d'Esperanza (Herault) ha publicat a la premsa local una crida demanant que tots els democràtics es mobilitzin contra el terror franquista i especialment a favor dels 80 patriotes catalans.

El Comitè de Lluita contra el terror franquista de Bourdeus

Aquest Comitè de lluita contra el terror franquista ha publicat en la premsa local una crida a favor dels 80 patriotes catalans i comunica que participarà activament en la defensa d'aquest antifranquistes.

Els quadres sindicals de l'Aude

Aprofitant llur assemblea general, els quadres sindicals de l'Aude (C.G.T.) han enviat una resolució de condemna contra el terror franquista i han fet públic, per mitjà de la premsa, llur resolució de participar en la defensa dels 80 patriotes catalans.

Una altra terrible acusació contra el règim franquista

Com viuen les detingudes a la Presó de dones de Màlaga

Un document que acaba d'arribar de l'interior del país relata les terribles condicions en què viuen les detingudes a la presó de dones de Màlaga. Ve a confirmar la denúncia del company Joan Comorera sobre el que passa a la presó « Model » de Barcelona. I és que el sàdic i franquista contra els patriotes que cauen a les seves mans no s'atura davant cap consideració d'ordre moral. Homes, dones, vells, infants, tots són maltractats, torturats, assassinats.

Per uns 500 detingudes hi ha només una infermeria amb 12 llits. Cal tenir en compte que la majoria d'aquests són ocupats per detingudes de dret comú, recomanades pel capella de la presó. En definitiva, només queden disponibles 7 o 8 llits per als casos més greus, és a dir quan una detinguda s'està morint.

En un any, han mort de malalties, de gana i de fred, a les cel·les, sense matèria ni roba d'abric de cap mena, més de dues-centes dones. Igual que la presó « Model » de Barcelona, anar a fer-se visitar pel metge i exposar-se a tots els càncers. Una dona de 64 anys fou grogrollerament insultada i castigada per haver posat, distretament, una mà sobre la taula de consulta.

El metge de la presó, un botxí falangista, pretén que totes les dones de menys de 50 anys pateixen histèria i que és la causa de la seva malaltia. Quan es digna examinar una malalta, recepta bicarbonat o aspirines, qualsevulla que sigui la malaltia. Un cas entre mil i una dona es desmaia a conseqüència dels dolors que sofria; s'avisà el metge amb urgència i aquest tardà tres hores a presentar-se i quan arribà als peus del llit, sense acostar-se, diagnosticà « l'infirmitat ».

En realitat es tractava d'una malaltia de tuberculosi en un grau molt avançat. El menjar que es dona a les detingudes és infecte i moltes vegades està ple de cucs. A l'infermeria, el ranxo és igual, només que hi afegeixen un tros de peix.

Només poden sol·licitar ingressar a l'infermeria aquelles que tenen febre. En aquest cas són enviades primer a una habitació anomenada « observació » on són tancades i estan abandonades, sense menjar ni beure durant dos dies. Les defuncions són nombroses en aquesta tècnica habitació.

Si les que poden, a la fi, ingressar a l'infermeria, han de fregar l'habitació, rentar-se la roba i anar al pati pel menjar, malgrat llur febre.

Els llits, llençols i matelassos de l'infermeria passen, sense cap mena de desinfecció, d'una malalta a l'altra.

Dones antifranquistes i patriotes, detingudes per llur participació en la Resistència, estan barrejades amb criminals de dret comú i prostitutes, les quals gaudeixen de la protecció de la direcció de la presó i dels funcionaris falangistes.

Moltes dones tenen llurs fills petits amb elles. Els infants han de menjar el mateix ranxo que les detingudes, dormir igual que llurs mares, sobre una estora tirada a terra i sense mantes i tampoc no gaudeixen de cap mena d'assistència mèdica.

La direcció de la presó no dona mai sabó i si els familiars de la detinguda n'envien, els funcionaris que escorrollen els paquets el roben molt sovint. Totes les detingudes han de rentar llur roba en un mateix safareig i l'encarregada falangista d'aquest no canvia l'aigua gairebé mai, la qual cosa facilita la propagació de tota mena de malalties.

El franquisme lliura la producció d'energia elèctrica i els ferrocarrils als imperialistes yanquis

Cada any, des que Franco és al Poder, el franquista es veu obligat, a començaments de l'any, a implantar restriccions en el consum d'energia elèctrica, restriccions que són ampliatas a mesura que avança l'hivern.

Aquest any les restriccions han vingut més tard i arriben a la Delegació Tècnica especial per a la regulació i distribució de l'energia elèctrica, anunciant que a Madrid i la seva regió, els usuaris d'energia elèctrica han de reduir llur consum en un 20 per cent i suprimir gairebé tota mena de fabricacions innecessàries i l'encallament de les vitrines.

Vuitanta patriotes catalans estan en perill

Setze d'ells tenen llur vida amenaçada:

ANGEL CARRERO, PÈRE VALVERDE, NUMEN MESTRES, WILSON BATLLE, JOAQUIM PUIGDEMUNT, FERRAN RIUS, CARLES SANCHO, MANUEL RIVACOVA, CARLES MARTINEZ, PASQUAL TOBIAS, ESTEVE ARIAS, SANTS GOMEZ CARLES VALLS, SALVADOR CARSI, JOSEP MARTINEZ, ANGEL GUTIERREZ.

Entre els processats hi ha quatre dones:

MERCE SANZ AVELLANO, MERCE CLOTA, EMPAR ARRAUZ I FLORA MARTINEZ.

Salvem-los!

« El procés del company Satué és una monstruositat jurídica. »

Simbolitzem en el procés del company Satué i dels altres companys, els centenars de militants que es troben empresonats arreu d'Espanya i que viuen pendent d'ésser jutjats i condemnats a les penes més severes per uns arbitraris i il·legals tribunals militars.

« El procés del company Satué és reflectiu, amb les proves més evidents, dels monstruosos i jurídics del règim feixista del general Franco. »

« Justícia » franquista

« Primer. — Josep Satué i altres companys foren detinguts a Madrid el dia 10 de maig del 1947. Segon. — El 6 de juny, foren processats per un jutge militar, sotmesos al fur de guerra i a procediments sumaríssims. Tercer. — Josep Satué és acusat d'ésser delegat de la Comissió Ex-

La U.G.T. crida tots els seus militants per salvar la vida de José Satué i els seus companys

La Unió General de Treballadors a França acaba de fer públic, per mitjà de la seva Junta Central, un important document en el qual, ultra denunciar « hi les monstruositats jurídiques i altres crims del règim franco-falangista, es fa una crida a tots els antifranquistes i democràtes perquè es mobilitzin per salvar la vida del gran patriota i membre del Comitè Nacional de la U.G.T. d'Espanya, Josep Satué, el qual, junt amb altres companys, corre perill d'ésser condemnat a mort per un tribunal militar feixista i pel « procediment sumaríssim ».

Davant aquest nou crim que es vol cometre contra aquests fills exemplars de la classe obrera i del poble espanyol, cal impulsar un poderós moviment de protesta, el qual, sincronitzat al que es desenvolupa arreu per a salvar la vida dels 80 patriotes catalans, hem de voler que sigui tan fort que aturi el braç assassí del franquisme. »

D'aquest document, que és una peça més de convicció que acusa el règim franquista com un règim terrorista i d'assassins, publiquem alguns dels seus paràgrafs més importants: « El procés del company Satué és una monstruositat jurídica. »

« Simbolitzem en el procés del company Satué i dels altres companys, els centenars de militants que es troben empresonats arreu d'Espanya i que viuen pendent d'ésser jutjats i condemnats a les penes més severes per uns arbitraris i il·legals tribunals militars. »

« El procés del company Satué és reflectiu, amb les proves més evidents, dels monstruosos i jurídics del règim feixista del general Franco. »

« Justícia » franquista

« Primer. — Josep Satué i altres companys foren detinguts a Madrid el dia 10 de maig del 1947. Segon. — El 6 de juny, foren processats per un jutge militar, sotmesos al fur de guerra i a procediments sumaríssims. Tercer. — Josep Satué és acusat d'ésser delegat de la Comissió Ex-

« Que és una maniobra política demanar l'aplicació de les lleis; que és una maniobra política dir que Espanya existeix una rebel·lió militar latent, dirigida per caps militars i sostinguda per l'exèrcit... que en el pensament dels processos existeix el desig d'una rebel·lió... que ha de castigar-se, seguint el rastre del delictes més greu... »

« Sobre aquests « principis », sobre aquesta monstruosa tesi, el règim franquista justifica els seus crims i prepara « l'assassinat » de Josep Satué i dels altres companys. »

« El jutge que instrueix el procés de Josep Satué i companys és el coronel mutilat per un tret al cap, Eynar Fernández, el qual no reuneix facultats per administrar justícia serena i sense passió. »

« El capítol general de la Regió, el qual sanciona tots els crims i multiquals que es cometien, és el capítol general Agustín Muñoz Grandes, que és el que va manar la Divisió Blava en el front oriental contra els exèrcits de les Nacions Unides per la qual acció va merxer (esser) condecorat diverses vegades per Hitler. »

« El document acaba reclamant la solidaritat i acció per salvar la vida de Josep Satué, reiterant la petició que es trametin comunicacions totals o telegràfiques a l'O.N.U. i per conducte de personalitats i organismes francesos al capítol general de la Primera Divisió Muñoz Grandes i al ministre de Justícia franquista, demanant que sigui respectada la vida de Josep Satué. »

« El document acaba reclamant la solidaritat i acció per salvar la vida de Josep Satué, reiterant la petició que es trametin comunicacions totals o telegràfiques a l'O.N.U. i per conducte de personalitats i organismes francesos al capítol general de la Primera Divisió Muñoz Grandes i al ministre de Justícia franquista, demanant que sigui respectada la vida de Josep Satué. »

Catalans ! ESCOLTEU Ràdio Espanya Independent

Emet cada dia a les 4'30, 5'30, 6'30, 7'30 de la tarda per ondes de 19'5, 23, 34'2 metres.

A les 8'30, 9'30, 10'30, 11'30 a 12'30 del vespre per ondes de 23, 29'2, 32'34, 40'4 i 46 metres i a totes les hores esmentades per ondes de 25'5 metres.

« La independència i sobirania nacionals d'Espanya i a transformar el nostre país en una colònia dels anglo-saxons; és un nou pas per convertir els pobles hispànics en carn de canó de la guerra antisoviètica i antidemocràtica que els imperialistes preparen. »

« Per lluitar contra aquesta accentuació de la misèria, per lluitar amb èxit per la independència i sobirania nacionals d'Espanya, la classe obrera i tots els republicans i patriotes han d'unir llur acció contra el règim de Franco, culpable de l'actual situació del nostre país, a fabricar i barrejar s'ha d'enrobar la unitat combatent dels obrers i dels antifranquistes tots per reclamar més electricitat, per oposar-se a què cada obrer sigui llançat a l'atur fort o a l'atur parcial, com a conseqüència de les restriccions per a impedir la penetració dels imperialistes yanquis. »

« Només el restabliment de la República democràtica assegurarà al nostre país la solució dels ingents problemes econòmics i polítics que el franquisme ha arrelat de tal manera que consumeixen la vida del país. »

« El senyor Robertson declarà, uns dies després, que la « Westinghouse » desitjava encarregar-se de tota l'electricitat dels ferrocarrils d'Espanya, a canvi, és clar, de concessions substancials en llur control. »

« Responent a tota aquesta política de lliurar Espanya a la voracitat dels imperialistes yanquis, ha arribat a Barcelona una Comissió d'enginyers nord-americans els quals, després de visitar les instal·lacions ferroviàries del nostre país, ha començat un projecte d'electricificació amb materials i sola la direcció de tècnics yanquis. »

« Les mesures restrictives del consum de l'electricitat volen dir més misèria i gana per al nostre poble. A Barcelona, concretament, les fabricriques, adhuc aquelles que tenen feina i disposen de matèries primeres per treballar, hauran de parar durant tres dies la setmana amb el consegüent augment de l'atur forçat. »

« El lliurament dels ferrocarrils i de la producció d'electricitat als tristos nord-americans vol dir un nou pas cap a la liquidació total de

« El problema que heu de resoldre no depèn de si que llueva més o menys a temps ni en mayor o menor cantidad, sino que es de ver la manera de que lleguen cuanto antes la maquinaria y el material imprescindibles para ampliar y renovar instalaciones... »

« El que no pot dir la revista financiera dels mitjans dirigents franquistes és que l'únic responsable d'aquesta situació i de la manca de maquinària i material imprescindible, tant en allò que fa referència a les centrals de producció elèctrica com en les altres branques de la indústria, i la seva política antinacional. El règim franquista utilitza totes les riqueses nacionals per a mantenir el seu aparell terrorista i repressiu i preparar la guerra antisoviètica i contra la democràcia que volen els imperialistes yanquis, llurs amos. »

« Paralelament a aquesta confessió d'impotència i bancarrota, que això representa el decretar la reducció del consum d'energia elèctrica, ja que aquesta restricció repercutirà desfavorablement en la producció industrial i minera del nostre país, el règim franquista parla molt d'electricificar els ferrocarrils. »

« El número de « Espana Económica y Financiera » que hem esmentat, diu en un altre lloc: « Aun teniendo como tarea esencial la de la renovación de vías, la R.E.N.F.E. no descuida otros aspectos interesantes del problema ferroviario, y así parece que van muy adelantados los trabajos para la electrificación... »

« Es a dir, mentre no hi ha prou electricitat ni per a cobrir les més elementals necessitats de la indús-

« ADMINISTRACION »

Totes les liquidacions de « LLUITA » i « EDICIONS LLUITA » han d'ésser adreçades al nostre compte xec-postal: PARIS C.C. 5560-55 « LLUITA » 33, Grange-aux-Belles Paris (X^e)

PREUS DE L'ABONAMENT 3 mesos 120 fr. 6 mesos 240 fr. 1 any 480 fr.

Le Gérant: Methilde KOENIG. Imprimerie S.L.P.N. 14, rue de Paradis PARIS-X^e